

Бібліографічні посилання:

1. Ромат Т.Є. Захист торговельних марок як об'єктів інтелектуальної власності. / Ромат Т.Є. // Теорія та практика державного управління. – 2011. – Вип. 3. – с. 286-294.

2. Кузьменко Т.С. Конвергенція складових компонентів бренда. / Кузьменко Т.С. //Актуальні проблеми держави і права. Зб. наук. праць. Випуск 51. –2009. – с.186-191.

Новосад А.С.

доцент кафедри цивільно-правових
дисциплін юридичного факультету
ДДУВС,
кандидат юридичних наук

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ УЧАСНИКІВ ДОГОВОРУ З НАДАННЯ ПОСЛУГ

Для задоволення багатьох своїх потреб громадяни вступають у цивільні правовідносини, одними з яких є договірні відносини з надання послуг. Цивільне законодавство передбачає великий перелік зобов'язань з надання послуг, але в залежності від таких послуг, ці відносини мають різний предмет, а саме виконання певних дій або здійснення певної діяльності, які не мають матеріального результату. Всі договори з надання послуг об'єднує загальна ознака – виконавець здійснює для замовника певні дії. Така характеристика надає можливість в рамках групи договорів спрямованих на виконання робіт або надання послуг відокремити договір надання послуг щодо догляду за дитиною під час її знаходження в дитячій ігровій кімнаті, розважальному центрі тощо. Тобто мова йде про догляд за дитиною, якщо батьки залишили її на ігровому майданчику при торгівельно-розважальному центрі або дитячому ігровому центрі для проведення дозвілля. Слід звернути увагу, що цивільне законодавство не передбачає надання саме такої конкретної послуги, але виходячи з характеру виникнення таких відносин, характеризуючи їх, можна говорити про догляд за дитиною як різновиду договору надання послуг. Відомо, що відповідно до ст. 901 Цивільного кодексу України за договором про надання послуг одна сторона (виконавець) зобов'язується за завданням другої сторони (замовника) надати послугу, яка споживається в процесі вчинення певної дії або здійснення певної діяльності, а замовник зобов'язується оплатити виконавцеві зазначену послугу [1]. Тобто фактично, коли батьки віддають свою дитину у дитячу ігрову кімнату або дитячий розважальний центр, вони виступають як замовники, що покладають виконання послуги по догляду за дитиною на працівника цього центру, який й надає саме такі послуги. Теоретично надання такого роду послуг підпадає під регулювання нормами цивільного законодавства. Проблема може виникнути при заподіянні шкоди дитині і, відповідно притягненні до відповідальності самого виконавця,

оскільки умовами цивільно-правової відповідальності є протиправність поведінки особи, наявність майнової та (або) моральної шкоди, причинний зв'язок між протиправною поведінкою і заподіяною шкодою, а також вина особи, яка заподіяла шкоду. Відомо, що цивільно-правова відповідальність настає за умови, якщо дія або бездіяльність особи є протиправною або забороненою. Слід зазначити, що при виконанні умов договору надання послуг щодо догляду за дитиною виконавець бере на себе зобов'язання, що здійснюється за індивідуальним замовленням споживача для задоволення власних потреб. Тобто можна говорити про те, що на захист прав замовника виступають норми Закону України «Про захист прав споживачів» від 12.05.1991 року, а також затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 16.05.1994 року № 313 Правила побутового обслуговування населення, а нормативно-правового акту, який чітко встановлював питання відповідальності, окрім перелічених норм немає [2]. Слід також вказати ще на такі проблемні питання, як відсутність єдиної системи утримання дітей в ігрових кімнатах; відсутність необхідності отримання ліцензій або сертифікатів для надання подібних послуг, оскільки проведення позашкільних занять з дітьми, надання для них розважальних послуг мають виховний, а не освітній характер. Але, на жаль, це не єдина проблема, оскільки, як правило, особи, які працюють у дитячих ігрових кімнатах, майданчиках не оформлюють свої трудові відносини належним чином, і як наслідок, достатньо складно притягнути, у випадку заподіяння шкоди дитині, до відповідальності таких осіб або взагалі довести їх провину.

Якщо особа, яка є співробітником дитячої ігрової кімнати, або розважального комплексу працює за трудовим договором, у її обов'язки входить забезпечення порядку на такій території; забезпечення справного стану та роботи обладнання, відповідно, ознайомлення дітей з роботою такого обладнання, організація дозвілля дітей і обов'язково – забезпечення збереження їх життя та здоров'я.

Як гарантія забезпечення виконання договору надання послуг по догляду за дитиною виконавець зобов'язаний видати споживачеві розрахунковий документ, який засвідчує факт надання такої послуг, що вимагають норми Закону України «Про захист прав споживачів».

Таким чином, договір надання послуг по догляду за дитиною свідчить про те, що правове регулювання таких послуг повинне включати в себе положення з інститутів не тільки надання послуг, а також включати положення цивільної, трудової, а у разі заподіяння суттєвої шкоди і кримінальної відповідальності. У правовідносинах, спрямованих на надання послуг по догляду за дитиною виникають специфічні умови, що потребують більш конкретного правового регулювання і виділення їх в окремі види надання послуг.

Бібліографічні посилання:

1. Цивільний кодекс України. – Х.: ТОВ «Одіссей», 2009. – 424 с.

2. Про захист прав споживачів: Закон України від 12 травня 1991 року // Відомості Верховної Ради України. – 1991. - № 30. - ст.379.

Аксютіна А.В.

старший викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
ДДУВС

ПРОДЮСЕР ЯК СУБ'ЄКТ НАДАННЯ ПРОДЮСЕРСЬКИХ ПОСЛУГ

Необхідно зазначити, що процес створення будь-якого твору інтелектуальної власності є досить складною і економічно витратною справою. Крім того, самим фактом створення твору творчий процес не закінчується, оскільки результат творчої діяльності повинен бути доставлений до його кінцевого споживача і, як підсумок, забезпечити задоволення матеріальних потреб осіб, які створили його. Творчі особистості, які фактично створюють твори, не завжди готові до того, щоб організувати і забезпечити творчий процес як організаційно, так і матеріально. Тому, вони змушені вдаватися до послуг фахівців - продюсерів.

Багатофункціональний фахівець, яким є продюсер, здатний надати творчим людям послуги, що дозволяють їм повною мірою віддати свої таланти і натхнення на створення якісного твору, і забезпечити його створення як комерційно привабливого продукту в сфері кінематографічного або театрального мистецтва шляхом здійснення довгострокових творчих та / або матеріальних вкладень в об'єкт у поєднанні із здійсненням організаційних, технічних, рекламних, що забезпечують функцій, а також фінансового, кадрового та інших видів контролю за процесом «творчого виробництва». В законі України «Про авторське право та суміжні права», зокрема, в ст 1. Надається визначення продюсера, а саме це особа, яка організує або організує та фінансує створення аудіовізуального твору [1].

Спроба визначити місце продюсера в системі відносин, врегульованих законодавством про суміжні права, була здійснена в законодавстві деяких країн. Так, аналогічне визначення продюсера аудіовізуального твору, як це має місце в законодавстві України, міститься в Законі Республіки Молдова «Про авторське право і суміжні права». У Законі Латвії «Про авторське право» міститься наступне визначення: «продюсер фонограми - фізична або юридичними на особу, яка здійснює першу фіксацію звуків виконання, інших звуків або звукового відтворення і несе відповідальність за її завершення» (ст. 1). Якщо порівняти це визначення з визначенням виробника фонограми як суб'єкта суміжних прав, що міститься в Законі України «Про авторське право і суміжні права», то можна зробити висновок, що вони ідентичні, а потім можна допустити, що виробник фонограми може виконувати роль продюсера [2].

Цікавим у продюсерстві є досвід США, де крім літературних агентів і адвокатів, у книговидавничій справі важливу роль відіграють пекеджері (packagers) або книжкові продюсери. На підставі укладених з авторами угод